

JACKi ZPRAVODAJ

KULTURA ~ SPORT

4/2024

www.jackijablunkov.cz

LENKA HAWLICZKOVÁ

více na str. 6

Síla krve

Najdou se takoví, kteří při pohledu na ní omdlévají. Najdou se takoví, kteří se jí štítí. A přece bychom bez ní nemohli žít!

Červené krvinky fungují tak trochu jako doručovací služba. Přenášejí kyslík a jiné živiny do všech buněk v našem těle. Ač je to neuvěřitelné, cévní systém dospělého člověka měří cca 100 000 km. Stačí pouhých 30 sekund, aby červená krvinka prošla celým krevním oběhem člověka. A srdce? Za celý dospělý život srdce přečerpá až 238 milionů litrů krve, což je asi 138 krát více než objem vody v bazéně o délce 50 metrů. A pokud máte strach z komárů – nebojte. K vysátí krve z jednoho člověka by bylo zapotřebí **1 200 000 komárů**, což je málo pravděpodobné 😊.

Krev člověka má obrovskou sílu a význam. Bez krve život zaniká. A přesto je zde ještě silnější médium – krev Ježíše Krista. Spravedlivá, nevinná, prolita na kříži pro náš hřích. Krev, která přináší odpuštění, spasení a život věčný. Vše, co pro to potřebujeme udělat, je uvěřit.

*„Neboť toto je má krev, která zpečetuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů.“
Matouš 26,28*

Milí přátelé, právě jsme prožívali velikonoční svátky. Ty nejdůležitější, a přesto svátky, které neukazují jen na dávnou minulost, ale které se tak bytostně dotýkají i našich životů, našich rodin. Nebylo jiné možnosti, nebylo jiné cesty. Ježíšova krev prolita na kříži byla jediným způsobem, jak změnit temnotu smrti na světlo. Na vzkříšení. Na život. Proto Ježíš pod-

stoupil kříž. Abychom my nemuseli, abychom my mohli žít. Vidíme tu obrovskou Boží lásku? Lásku, která se z Jeho milovaného Syna přelévá na nás? Lásku, která nás chce uchránit a darovat pokoj a věčný život?

Přijměme dar krve Ježíše Krista, Jeho odpuštění a milost! Opatrujme ji, jako něco vzácného a jedinečného!

Jan Fojcik, pastor sboru Sceav Návsí

Teatrzyk SrandaBanda przedstawi komedię Alfreda Dumas

BIURO

matrymonialne.com
Seznamovací kancelář.com

Roman Rusz

Jozef

Kuba Czudek

Kuba

Kasia Pyszko

Julia

28.4.
2024
17:00 hod.

Karin Sikora

Maria

tłumaczenie,
opracowanie
i reżyseria
Janush

Irka Jaroš

Zuzka

Janush

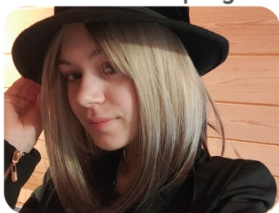
kierowca
taksówki

Beata Tacina

Hanka

Karolina Filipczyk

pani Byrtusowa

**Jablunkov,
radnice**

Halina Czudek

sufler

POGWARKI SPOD ŁOCHODZITEJ

KS. PROF. JÓZEF TISCHNER - MÓNDROŚĆ ĆLOWIEKA GÓR

"Na początku wśedy byli Górole, a dopiero potem porobyli się Turcy i Zydzi. Górole byli tyz piyrnymi „filozofami”. „Filozof” to jest pedziane po grecku. Znacy telo co: „mędroł”. A to jest pedziane po grecku dło niepoznaki. Niby, po co mo fto wiedzieć, jak było na początku? Ale Grecy to nie byli Grecy, ino Górole, co udawali Greka. Bo na początku nie było Greków, ino wśedy byli Górole”.

"Biyda była w tych gróniach łokrutno, a jednako w tyj hudobie ludzie poradziłi stworzyć to, co sie dziśka nazywo kulturóm ludzi gór”.

"I dziśka trzeja nóm tyj kultury brónić. Trzeja nóm tóm kulturym usianować. Trzeja przed tóm kulturóm kola no zgióńć i trzeja jóm pielyngnować. Łojcowski obyciaj, łojcowskóm pieśń, łojcowski łobleciyni, łojcowskóm prowdy. Bo je w tym wsiECKIM prowda. I dyby ćłek tóm prowdy stracił, tós jakobyś ćleku dusiy stracił. Bo jak ćłek nie wiy, kim je, to tak, jakoby siebie samego stracił”...

Kim sóm ludzie pogranicio? Powiy bardzo po chłopsku: pogranicio możie ćlowieka abo zawynźać, abo posiyrać. Żyjónc na granicy, można sie stać ćlowiekym ciasnym, zadziwa-

nym jyny w siebie samego. Żić – jako św. Paweł powiada – „kwasym złości i przewrotności”. Ale bedónc ćlowiekym pogranicio można sie teś posiyrać, można mieć siroki horyzónty. Pamiyntejmy łó tym, że nasi nejwiyński pisarze polscy cinysto byli ludźiami pogranicio. Nie byłoby Mickiewicza bez Litwy, nawet nie byłoby go bez Ukrainy i Rosyji; nie byłoby Słowackigo bez wpływów ukraińskich. Pogranicio to wielko siansa poszyrzynio horyzóntów. Na granicy – rzóndzónc tak po chłopsku i po nasiemu – można abo zgłupieć, abo zmóndrzeć. Można powiedzieć tak: gdo głupi, a postawi sie go blisko granicy, to zostanie jeście głupszy, a gdo móndry i stanie blisko granicy – tyn uwi- dzi wielki horyzónty i wielki świat.

Ćlowiek pogranicio – ale ćlowiek siro- kich horyzóntów. Móndry z chałupy, ale tymu, że żył tu i widzioł roztoma- ite światy, jeście barzj móndrzyjsi.

Dyby nie to pogranicio, kochani moi, nie byłoby górolskij muzyki. Bo mu- zyka była ściególnie wrażliwo na wpływy łokolinych kultur. Nie mó- wim uś łó wielkij wspólnej legyndzie – łó Janosiku, łó Ondraszku. Nie mó- wim łó wpływach architektury, łó

wpływach literatury. Ale trzeja po- wiedzieć i łó tym, że przeca ty po- łdniowe granice Polski były łod wie- lu, wielu wieków granicóm pokoju. Polio sie nad Rzeczpospolitóm na wschodzie, na zachodzie, polio sie na północy. Na połedniu było w wiyń- szości spokojnie. Ci nie była w tym ja- kosi zasługa ludzi pogranicio?

Czynsto śmieję sie i prawim: wycie co? Nejlepij budować przyjaźń polsko- słowacko-czeskóm – przepaszóm w tym miyjscu bardzo przedstawicie- li władzy – na śmuglyrach. Bo śmu- glyrzy sóm znakomici! Nigdy sie nie wadzóm łó granice, wdycki sie dobrze rozumióm...

U Górolu - powiada ks. Tischner - "grómadzóm sie wsiECKI grzychy ludzki w doskonałej krasie. Yny cały w tym synk, że do tych grzychów zo- stoł dołóńcióny urok, jakigo kany in- dzyl nima. W kóńcu ty "harde notu- ry" poradzóm zagrać, zaśpiywać, ro- ześmioć sie, a poza tym - pokochać wolność!

NIEWOLNIKI TO UNI NIE SÓM!

Majóm z tym łostudy baby, majóm wielebni farorze, ale to sóm piekne łostudy. Kany indzyl teś sóm łostudy, yny że ni ma uś tyj krasy. A przeca nie to było i je nejważnijsi. Nejważnijsio je "móndrość w łoku" - umiyjnt- ność dziwano sie na świat i widzynio świata. Cechóm móndrości je to, że nie dowo sie zniewolić tymu, co je"

"Kultura Górolsko je wielko nie przez to, że je Górolsko, ale przez to, że je ludzko, że sń nij prómieniuje pro- wda, prowda łó ćlowieku. Górol, przez swoje życiowe doświadcziyni możie wzbogacić prowdy łó Ćlowie- ku, możie służyć Ćlowiekowi, możie służyć Ćlowieciyństwu".

Refleksyje ś.p. ks. Józefa Tischnera
wybroł i przetłumacił na mowym
jabłóńkowskóm Andrzej Suszka
z Rupiynki łod Fiedora

Grupa Jablunkowian w stroju świątecznym roku 1908, w Wiedniu.

Downy Jablunków - stolica Górolu Jablunkowskich

KLUB PRO RODIČE S DĚTMI

3-5 let

Jablunkov
knihovna

24.4.2024
od 10.00 hod.

čtení a knižní tipy
ukázka her a hraček
bookstart balíčky
rezervace na tel. 777 975 217

BOOKSTART
S knížkou do života

JACKI
Jablunkovské centrum
kultury a informací

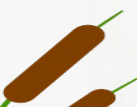
POHÁDKOVÁ SOBOTA

"O KÚZLÁTKÁCH"

DIVADLO TETY CHECHTALÍNY

JABLUNKOV, SÁL RADNIČE

13.4. V 17:00 HOD.

KDYŽ CESTA JE CÍL

Lenka Hawliczková

Cestovatelka

Obdivujeme, když mladý člověk jde za svými sny, ničeho se nebojí, na nic nečeká, a naopak má rád výzvy. Jednou z nich je i cestování a překonávání přitom fyzických či psychických hranic člověka. K tomu má skvěle našlápnuto mladá cestovatelka z Dolní Lomné, která postupně překonává větší a těžší výzvy. Přesto tvrdí, že i malé výzvy jsou důležité a posouvají člověka v životě dál. V létě 2023 se sama vydala na „Cestu hrdinů slovenského národního povstání“. Její putování trvalo 24 dní a za tu dobu přešla pěšky 770 km.

Jak to Vaše putování vlastně začalo?

Pocházím z Dolní Lomné a bydlím tam doteď, takže hory a les jsem měla vždy na dosah ruky. Od malička jsem s rodinou chodila na krátké i delší výšlapy a někdy jsme zajeli i pod stan. V prvním ročníku na střední škole jsem se pak poprvé pustila na delší túru. Týdenní. Sama.

Proč jste se rozhodla jít sama?

Má to své výhody. Jdu si svým tempem, zastavím, kde chci, jím, kdy chci, jdu podle trasy, kterou si vyberu. Mám zkrátka ve všem svobodné rozhodnutí a nemám důvod ohlížet se na druhé. Poznávám taky více lidí, protože nejen já sama je častěji oslovím, ale i oni mě. Jsem více otevřená okolí. V turistických přístřešcích mám také celý široký stůl na přespání jen pro sebe a v útulnách se spíš najde místo pro jednoho, než pro skupinu. Ale vždy tvrdím, že vše má své výhody i nevýhody.

Která místa jste prošla jako první?

První delší túra byla po Moravskoslezských Beskydech. Pak následovala další česká pohoří - Jeseníky, Krkonoše, Šumava, Krušné hory. Často jsem ani nechodila po turistických trasách, ale zkrátka tam, kam se mi zrovna chtělo, co mě v ten moment zaujalo. Trasy si plánuji maximálně jeden den dopředu. V tomto směru jsem hodně spontánní.

Kde jste se dozvěděla o „Cestě hrdinů slovenského národního povstání“?

Ani si nejsem jistá, od koho jsem to slyšela poprvé. Bylo to přibližně rok předtím, než jsem SNP šla. Týden putování se mi časem zdál krátký, hledala jsem něco víc a tohle mě zlákało. Taky jsem chtěla prožít tu novou zkušenost, kdy nemusím řešit trasu, protože je předem daná. Šla jsem po značkách a rozhodovala „jen“, kolik toho za den ujdu.

Zajímaly Vás dějiny SNP spojené s tou trasou?

Hlavní pro mě bylo poznat Slovensko. Doposud jsem znala jen Vysoké Tatry. Dějiny SNP jsem do hloubky neřešila a před cestou jsem se spíš informovala o praktických věcech typu, jak je trasa dlouhá, jak dlouho se jde apod. Samotný význam SNP jsem se dozví-

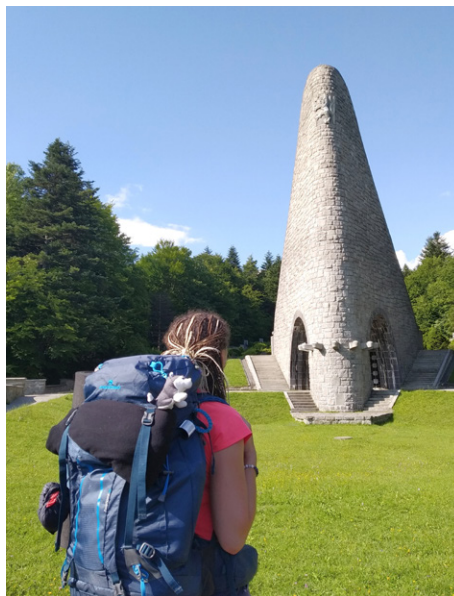
dala až cestou díky množství informačních tabulí. Pro mě už začátek v Dukelském průsmyku byl velkým zážitkem. Vystavená letadla, děla a opuštěné tanky spolu s monumentálním památníkem čs. armádního sboru v SSSR, tedy památníkem vojáků, kteří zahynuli během Karpatsko-dukelské operace v roce 1944, člověk nevidí každý den.

Kde stezka začíná a kde končí?

SNP vede přes celé Slovensko a v Bílých Karpatech zasahuje také do České republiky. Trasa začíná v Dukelském průsmyku na severovýchodě Slovenska a končí na západě na hranici s Rakouskem u hradu Devín. Jedná se o nejdelší značenou turistickou trasu na Slovensku. Hodně lidí chodí i v opačném směru. Až cestou jsem zjistila, že trampí se mohou na cestu SNP zaregistrovat a na určených místech sbírat razítka.

Byly na cestě SNP nějaké záchytné body, kde jste trávila noc?

Na cestě SNP byla možnost se ubytovat, ale já jsem se spokojila s útulnami a smekám před těmi, kteří se o ně starají. Útulna je dřevěná chýše s jednou místností sloužící primárně k přespání. Uvnitř jsou dvoupatrové postele, malý stůl, někdy i malá kuchyňka. Je o ně celkem zájem, jen v jedné útulně jsem strávila noc sama. Často jsem však spala pod širákem, využívala turistické přístřešky a párkrát i tarp, který jsem měla ve své výbavě. Je to

sedmi set gramový „stan“, který se staví pomocí turistické hole a kolíků. Nemá dno, takže člověk leží na karimatce. A jednou jsem přespala i v rozhledně.

Kolik kilometrů denně jste nejmíc zašla?

První týden jsem se dost loudala, abych to hned na začátku nepřepískla. Dávala jsem si jen 25 až 30 km za den. Když má člověk na zádech 15 kg plus to převýšení, tak to úplně stačí. Předposlední den jsem pak už s přehledem zvládla i 44 km, poslední den dokonce na pohodu 54 km! Je sice pravda, že ke konci trasy nebylo už žádné velké převýšení, ale i tak jsem šla 13 hodin jen s krátkou pauzou na oběd.

Navštívila jste slovenská města a prolezla hory. Která místa Vám utkvěla v paměti?

Při téhle otázce se mi vybaví Kráľova hoľa. Byla prvním vyšším vrcholem, na který jsem během SNP vylezla. V den mého výstupu trochu mrholilo. Odradilo to tedy hodně turistů, a tak jsem šla sama. Po zmizení posledních kosodřevin se objevilo azurově modré nebe s nádhernými výhledy. Při západu slunce jsem pak v mlžném oparu spatřila Vysoké Tatry. Tu krásu nejde popsat slovy ani zvětřit fotkou. Obecně Nízke Tatry byly nejkrásnější částí celé mé cesty. Člověk by zkrátka mohl jen tak sedět a zírat a stejně by nepřestával žasnout.

Města jsem spíše co nejrychleji procházela. Líbily se mi však Čičmany, obec, která je známá starobytlou a unikátní lidovou architekturou, srubovými dřevenicemi zdobenými bílými ornamenty. V paměti mi utkvěly také Košice, jelikož se jednalo o první větší město na mé cestě. Tam jsem si dala po týdnu i první teplé jídlo.

Takže jste neměla vařič, jen zásoby jídla - studenou kuchyni?

Vzala jsem si dost jídla z domu. Osvědčila se mi třeba vajíčka již uvařená natvrdo. Cestou jsem si pak nakupovala. Snídala jsem zpravidla vločky, protože jsou váhově lehké a dobře zasytí, na oběd i večeři jsem měla nejčastěji chleba a sýr. Teplé jídlo v restauraci jsem si koupila jen dvakrát, ale vařič jsem s sebou měla. Polévka do hrníčku na večer příjemně zasytila i zahřála. Každý den jsem také mlsala sladkosti, nejmíc čokoládu. Tu jsem ke konci SNP dokázala za den sníst i celou. V útulnách se občas taky dalo něco za případný drobný poplatek pořídít. Co se tekutin týče, postačila mi 2,5 litrová láhev. Nabírala jsem vodu v potocích, ve studánkách anebo vyprosila u místních.

Bez jakého vybavení byste se neobešla? Kolik vážil Váš batoh?

Kvalitní boty a batoh je základ. Bez čeho bych určitě nešla, je spacák, láhev na vodu, karimatka a mobil. Z oblečení mi stačila dvě trička, legíny, kraťasy a větrovka s mikinou. Cestou jsem si věci prala a sušila na sobě nebo na batohu. Myla jsem se v potocích nebo poléváním z PET láhve a vlasy jsem si díky napleteným „pseudodreadům“ nemyla vůbec. Obecně je zbytečné si tahat hodně věcí. I přesto má výbava vážila 15,8 kg, to však včetně 2,5 l vody a jídla asi na týden. Nejdřív jsem bojovala s tím, jak batoh hodit na záda, ale potom jsem si na něj zvykla, jako by byl mojí součástí.

Měla jste cestou otlaky anebo zranění?

S tím musí člověk počítat. Naštěstí v mém případě to bylo minimální. Za mě jsou boty nejdůležitějším prvkem celé výbavy. Vsadila jsem na leh-

ké běžecké tenisky, a investice se vyplatila. Puchýře se mi objevily spíše až při závěru cesty, kdy jsem ušla více kilometrů a nasadila vyšší tempo. Ve stejných botách jsem posléze absolvovala i Beskydskou sedmičku a slouží mi doteď. Nejhorším „zraněním“ pro mě byly spáleniny od slunce. Na hřebenech byly ostré paprsky schované za studeným větrem velmi zrádné. Nenapadlo mě vzít si opalovací krém, za což jsem zaplatila puchýři na rukách i na nohách. Na druhou stranu mě v noci ve spacáku spáleniny příjemně hřály.

Setkala jste se s nebezpečnou situací a bála jste se?

Dvakrát jsem se potkala s medvědy, ale to nebyla ta situace, kdy bych se bála nejmíc. Ten moment nastal, až když jsem se střetla s bouřkou. Bylo to ve Velké Fatře na hřebeni a nešlo se kde schovat. Při stoupání nahoru jsem sice věděla, že přichází bouřka, ale počítala jsem s tím, že je tam chata. Na vrcholu ale nebyla žádná možnost se schovat. Musela jsem jít dál až na chatu čtyři kilometry vzdálenou. Pak se to strhlo. Kolem šlehalo blesky, ale mně nezbyvalo nic jiného, než běžet a modlit se a doufat, že to není moje poslední modlitba v životě. Tehdy mi zmokl mobil a deset dnů jsem putovala bez mapy, možnosti fotit či kontaktovat blízké. Dokonce jsem uvažovala o tom, že putování přeruším. Na druhé straně jsem zakusila osvobozující pocit od té malé chytré

krabičky. Člověk intenzivněji vnímá místo, kde se zrovna nachází, a to nejen proto, aby s úlevou našel další červenou značku. Využívá všech i těch nejmenších příležitostí, které na cestě potká. Intenzivněji chápe respekt k sobě, k druhým lidem a k přírodě jako oboustranný vztah.

Jak to bylo s těmi medvědy?

Místní tam žijí tolik let a mnozí z nich medvěda nepotkali. Já dva medvědy nezávisle na sobě. Proto říkali, že jsem měla „šťěstlí“. První setkání bylo dost nečekané. Hrb medvěda hnědého uprostřed slunečného dne jsem zpočátku připisovala ztracenému kožešinovému kabátu. Medvěd, vzdálený ode mě asi sedm metrů, našťěstí něco zaujatě hledal pod větvemi a mě si ani nevšiml. Na nic jsem nečekala a tiše, ale rychle se vypařila. Nejvyšší kopec, který jsem zrovna ten den měla před sebou, jsem vyběhla bez jediného zastavení. Druhé setkání s medvědem už bylo pohádkovější. Chtěla jsem přespát v rozhledně a večer jsem si ještě psala do deníku. Už se smrákalo, podívala jsem se z okénka a medvěd se tam procházel vysokou trávou. Pak stejně tiše zalezl opět zpátky do lesa.

Psala jste si deník?

Psaní deníku jsem si plánovala od začátku. Od prvního týdne, co jsem začala chodit na delší túry, jsem si vedla deníky. Při opětovném pročítání pak s oblibou znovuobjevuji zapomenutá místa, setkání, myšlenky. V úvodu de-

níku SNP jsem si nalepila trasu cesty a následně každému dni věnovala několik stránek. Kromě všech zážitků jsem si zapisovala datum, místa, které jsem navštívila, ušlé kilometry. Doma jsem dolepila fotky a výškový profil za konkrétní den. Snažila jsem se vše potřebné zaznamenávat vždy daný den večer, zčerstva. Mnohdy jsem s únavou a sebezapřením psala ještě i po tmě, ale stálo to za to. Deník mi pomáhá si zpětně uvědomit, jak jsem se ten den cítila, co jsem prožila; podívat se na to s odstupem a z jiného úhlu pohledu. Je to tak trochu relaxační a meditační činnost nejen během psaní, ale i čtení. Deník teď koluje mezi mými přáteli.

Zůstala Vám z této cesty nějaká přátelství?

Mnoho! A s řadou z těchto lidí jsem stále v kontaktu. Ani jsem to nečekala. Nebyli to pouze trampové, ale i místní, anebo jednodenní turisté. Během putování jsem potkala asi jen pět lidí, kteří šli celou trasu SNP najednou. Hodně je těch, kteří jdou část

trasy a za měsíc anebo za rok se vracejí pokračovat, kde skončili.

Co Vám řekli rodiče na Vaše putování?

Vždy mě ve všem podporovali. Jasně, že se o mně báli. Vložení jejich souhlas nemám, ale požehnání ano. Respektují mě, i když je to bolí. O to víc před nimi smekám, zejména před mamkou. Taťka je spíš dobrodruh, dokonce se mnou absolvoval Beskydskou sedmičku a ty výzvy máme asi spolu nějak v krvi. Mamka se s tím musela déle vypořádávat. A když mi pak zmokl telefon a přestala jsem se ozývat, hodně se o mě bála. Doma mě pak silně objala.

Zúčastnila jste se i „Beskydské sedmičky“, takže máte ráda výzvy?

Výzvy miluji! Na B7 jsem byla zatím dvakrát. Prvně s 97 kilometry v nohách, loni s oficiální celou délkou závodu, tj. 101 kilometry. Vedu si dokonce svůj seznam věcí nebo zážitků, které chci prožít. Každá položka je výzvou a nezáleží, jestli je to malá anebo velká věc. Jednou z těch větších výzev je pro mě být dobrou učitelkou. Učím v Třinci na prvním stupni ZŠ. Vždy jsem chtěla být učitelkou, abych mohla dětem ukázat, jak jsou pro svět důležité díky své originalitě. Mé další výzvy jsou spojené mnohdy se sportem, například jezdit do práce na kole (40 km denně). To ovšem dostalo širší rozměr a cyklistiku nyní vnímám spíše z praktického hlediska jako můj hlavní dopravní prostředek.

Turistika a běhání je pro mě spíše relaxem. Taky jsem pracovala v DDM a mezi jinými učila hru na kytaru. Ovšem v tomto směru se chci dále zlepšovat, což je moji další položkou v seznamu přání.

Chcete cestovat a nevázat se?

Aktuálně si užívám toho, že mě tady nedrží žádná větší zodpovědnost kromě dětí ze školy, které chci dovést na druhý stupeň. Na druhou stranu rozhodnutí je vždy na mě. I když to může znít sobecky, zatím mě baví cestovat sama. Věřím však, že existují takoví blázni jako já a dříve nebo později bude možnost naše zájmy propojit. Cestování ve dvou bude zase nová zkušenost a těším se na to. Je však zbytečné na něco čekat, klást si otázky, co by-kdyby. Je třeba jít do toho, co vás baví a právě teď, kdy vás to baví.

Jak Vás cesta změnila?

Hodně jsem zesílila po fyzické stránce. Moje kotníky dokonce vypadaly jako opuchlé, ale byly zkrátka jen svalnaté, protože nesly veškerou

váhu, a ještě musely šlapat do tisícovek. Batoh byl těžký, přesto mi později už tak nepřipadal. Jen mě posléze začal tlačit na vystupujících klíčních kostech a také bederní pás jsem si byla nucena čím dál tím více stahovat. Zhubla jsem totiž 9 kg. Co se týče duševní změny, člověk toho cestou dost probere. Vyjasní si některé věci, pozastaví se a rozebere v hlavě všechno, na co neměl čas a odsouval to do pozadí, aniž by si to třeba i uvědomoval. Cesta přináší nepohodlí, nebezpečí, nejistotu, často hlad a žízeň, strašlivou únavu a absolutní nepředvídatelnost. A právě v tom sami sebe poznáváme.

Co plánujete tento rok? Jaké jsou Vaše sny?

V létě ještě stihnu rodinnou dovolenou, týdenní tábor s dětmi přes DDM Jablunkov, samozřejmě jsem už přihlášená na moji třetí B7 a poprvé se taky zúčastním MajDay ve Vendryni. Pak chci vyjet do světa. Už jsem obdržela víza na Nový Zéland i do USA a mám v plánu jít PCT (Pacifickou

hřebenovku), přes 4 200 km dlouhý trail napříč USA. Mám našetřeno a na Novém Zélandu budu i pracovat, což mi snad pokryje alespoň zčásti náklady na cestu.

Co byste chtěla vzkázat našim čtenářům?

Ať se nebojí a jdou za svými sny. Na cestě SNP na úvodním i závěrečném patníku stál nápis: „I cesta může být cíl“. Každá cesta, ať už turistická anebo jiná, člověka nesmírně změní. Mě taky změnila nejen po fyzické stránce, ale i psychické. Když je člověk na správné cestě, bude-li jen sedět a čekat, nakonec nikam nedorazí. Vždyť právě na cestách se odhalujeme sami sobě, a cestovatel se tak nejen proměňuje, ale přímo utváří. Vždy se vrací jiný. A v tom spočívá právě ta originalita, která nás dělá tak jedinečnými a důležitými pro druhé.

Děkujeme za rozhovor a přejeme šťastnou cestu

Irena Jurgová

(foto: archiv Lenka Hawliczková)

výstava fotografií

KAZIMIERZA JASTRZEMBSKIEGO

Termin 08.04. v 17:00 hod. vernisáž výstavy
JACKi, Jablunkov, Mariánské náměstí 1

Výstava potrvá do 10.05.2024

PRZECIWI NICOŚCI
STOWARZYSZENIE FOTOGRAFICZNE
im. Mieczysława Wielomskiego

Narodil se v roce 1951 na Těšínsku. V současné době žije v Osvětimi. Umělecký fotograf Fotoklubu RP. Člen sdružení "Protiv nicotě" založeného vynikajícím fotografem Mieczysławem Wielomskim (1948 -2018). Fotografuje především krajiny, často v kontaktu s průmyslem, historií a folklorem.

cestopisná přednáška

SNP 770 km Slovenskem

Jablunkov
Mariánské náměstí 1
JACKi

11. 4. 2024
v 17 hodin

Pěšky?
Sama?
A to se nebojíš?

S nadějí, že na přednášce sama
nebude, se na Vás těší
Mgr. Lenka Hawliczková

ČARODĚJNICKÁ SHOW

30.4. v 17.30 hod.

JABLUNKOV, sál radnice

Fotokoutek, bufet

Vstupné 80 Kč/ dítě
Pořádá JACKi

KALENDÁRIUM AKCÍ

Jablunkov a okolí

DUBEN 2024

6. 4. 2024

BĚH HRÁDKEM
Závod pro všechny kategorie
PZKO Hrádek
Pořádá: Obec Hrádek

8. 4. 2024 v 17:00 hod.

VERNISÁŽ VÝSTAVY FOTOGRAFIÍ
K. Jastrzembaskiego
Jablunkov, budova JACKi
Pořádá: JACKi

11. 4. 2024 v 17:00 hod.

CESTA HRDINŮ SNP
Beseda L. Hawliczkové
Jablunkov, budova JACKi
Pořádá: JACKi

11. 4. 2024 v 17:05 hod.

SÁRÍ A DŽÍNY... NA CESTÁCH
Autorské čtení herečky P. Špindlerové
Bystřice, MUZ-IC
Pořádá: MUZ-IC

11. 4. 2024 v 17:00 hod.

LITERÁRNÍ ODPOLEDNE S V. Martinkovou
Mosty u Jablunkova, knihovna
Pořádá: GOTIC

13. 4. 2024 v 17:00 hod.

POHÁDKOVÁ SOBOTA
O STATEČNÝCH KŮZLÁTKÁCH
Jablunkov, sál radnice
Pořádá: JACKi

19. 4. 2024 v 18:05 hod.

TROJE ROČNÍCH OBDOBÍ-TRZY PORY ROKU
Bystřice, MUZ-IC
Pořádá: MUZ-IC

24. 4. 2024 od 10:00 hod.

KLUB PRO RODIČE S DĚTMI
Jablunkov, knihovna
Pořádá: JACKi

28. 4. 2024 v 17:00 hod.

Teatrzyk/Divadlo SrandaBanda
BIURO MATRYMONIALNE/SEZNAMOVACÍ KANCELÁŘ
Jablunkov, sál radnice
Pořádá: JACKi

30. 4. 2024 v 17:30 hod.

ČARODĚJNICKÁ SHOW
Jablunkov, sál radnice
Pořádá: JACKi

30. 4. 2024 v 17:00 hod.

PÁLENÍ ČARODĚJNIC
Mosty u Jablunkova, Hospůdka „Slamník“
Pořádá: Hospůdka „Slamník“

30. 4. 2024 v 17:00 hod.

ČTENÁŘSKÝ KLUB
Mosty u Jablunkova, knihovna.

JACKi ZPRAVODAJ - periodický tisk územního samosprávného celku, města Jablunkov. Adresa vydavatele: Jablunkovské centrum kultury a informací, p.o., Mariánské náměstí 1, 739 91 Jablunkov, IČ 47999764. Vychází měsíčně pod ev. č. MK ČR E 23799 v nákladu 2100 ks. Místo vydání JACKi Jablunkov. Odpovědná osoba: Mgr. Gabriela Niedoba, ředitelka JACKi. Příjem inzerce e-mail: jacki@jablunkov.cz, tel.: 558 358 013; redakce si vyhrazuje právo na krácení a úpravu textů. Tisk a sazba: KLEINWÄCHTER holding s.r.o., Čajkovského 1511, 738 02 Frýdek-Místek.